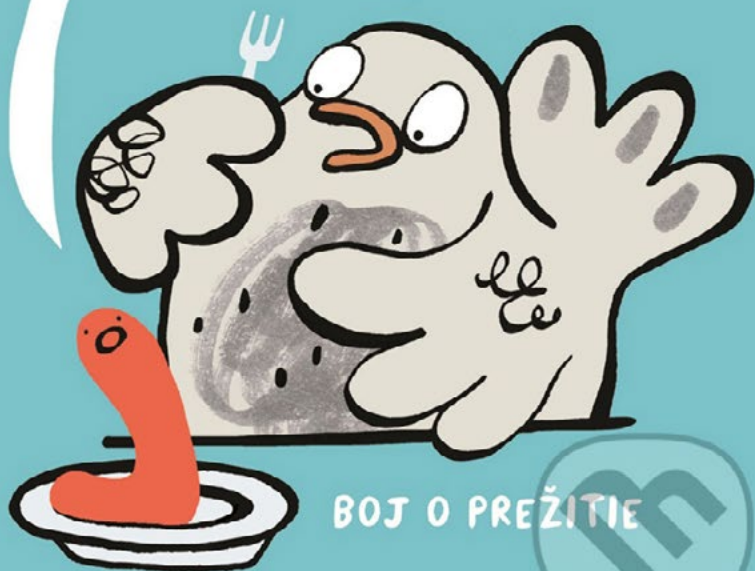

Simone Lia

TOTO sme
sa v červičej
škole
neučili!

BOJ O PREŽITIE

Albatros

TOTO sme sa v červíčej škole neučili!

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Simone Lia

TOTO sme sa v červíčej škole neučili! – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

TOTO sme
sa v červíčej
škole
neučili!

TOTO sme
sa v červičej
škole
neučili!

Simone Lia

Albatros

Copyright © 2016 Simone Lia

Published by arrangement with Walker Books Limited, London SE11 5HJ.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced,
transmitted, broadcast or stored in an
information retrieval system in any form or by any means,
graphic, electronic or mechanical,
including photocopying, taping and recording, without prior written
permission from the publisher.

Translation © Magdaléna Poppelková, 2017

ISBN v tlačenej verzii 978-80-56-60081-8

IBBN e-knihy 978-80-56-60118-1

Pre Timothyho

Prvá kapitola

Volám sa Cyril.

Som červík a toto je môj domov.

Moja obľúbená farba je hnedá.

Aj blato je hnedé a to mám hrozne, hrozne, ale hrozne rád.

No veľmi rád mám aj iné červy.

A vo voľnom čase si vrtám do zeme chodbičky.
Nie je nič zábavnejšie, ako prekopať zložitý
tunelový systém.

Keď som však stretol Huga,
všetko sa zmenilo.

Porozprávam vám,
ako sa to stalo...

Vrútal som sa v zemi ako zvyčajne (červíky to predsa robievajú), no asi som trochu zadriemal, lebo zrazu som sa ocitol vo vesmíre. V kozmickej lodi, ktorá bola celá zo zemiakov.

Potom sa mi snívало, že som vypadol z plechovky do misky na cereálie. Cívil na mňa ohavný tučný vták, čo sa podobal na kura. Bol by to celkom fajn sen, až na toho vtáka. Mal hrozivý a prenikavý pohľad.

Najhoršie však na tom bolo, že posledná časť
sna nebola snom. Naozaj som sa ocitol v plechovke
a naozaj na mňa cival veľký tučný operenec!

Čo by ste robili, keby ste boli v červičej koži
a len dva centimetre by vás delili od zízajúceho
vtáka s takým rozďaveným zobákom, až mu bolo
vidno mandle?

Možno by ste spravili presne to, čo ja. Zoširoka
som sa usmial a čo najmilším hlasom som mu
poprial:

Vtáka to zmiatlo. Zamrmlal späť:
„Dobré ráno“, znovu otvoril zobák a naklonil
hlavu do iného uhla. Skôr než ma stihol
zožrať, zareval som veľmi nahlas a hlavne

rýchlo: „VOLÁM SA CYRIL. MOJA
OBLÚBENÁ FARBA JE HNEDÁ
A RÁD SA VŔTAM V ZEMI. VY
SA AKO VOLÁTE A AKÉ MÁTE
ZÁLUBY, PANE?“ Na koniec som
dodal „pane“, aby to vyznelo
zdvorilo.

Vták ostal zarazene stáť a zaklapol zobák.

„Volám sa Hugo,“ odpovedal.

Znova roztváral zobák...

„A ČO tvoje záľuby?“ spýtal som sa. „MÁŠ
nejaký pekný KONÍČEK, Hugo?“

Hugo sa posadil, prezrel si svoje tučné brucho
a znova na mňa uprel zrak. „Nikto sa ma nikdy nič
podobné nespýtal,“ priznal.

„Naozaj? Sprav si teda pohodlie a pokojne si to premysli,“ navrhol som a povzbudzoval ho, aby si ľahol na gauč. Ja som sa uvelebil o čosi bližšie k oknu. „Rád si všetko vypočujem. Určite to bude veľmi, VELMI zaujímavé.“

Nechcel som tak kričať, no bol som celý vystrašený a vlastne som ani nevedel, čo robím. Zdalo sa však, že si to Hugo nevšimol. Poslušne si vyložil nohy.

„Rád cestujem,“ začal.

„To je úžasné!“ povedal som a snažil som sa nekričať. „Kde všade si už bol?“

Hugo sa na chvíľu zamyslel. „To je ten problém,“ vysvetľoval. „Ešte som nebol nikde. Neviem sa zorientovať na mape. Chcel by som ísť do Kene v Afrike. No je to hrozne ďaleko a určite by som potreboval mapu, aby som sa tam dostal.“

Na chvíľu som sa odmlčal, čím som dal

najavo, že mi nie je ľahostajné, čo hovorí.
„Prečo práve Keňa?“

Kým premýšľal nad odpoveďou, pozrel som sa z okna.

Boli sme vo
vtácej búdkе
zavesenej
na vysokánskom
stromе. Okenná
kľučka bola
tak vysoko,
že som na ňu
nedočiahol. No
aj keby som
ju nakoniec
dočiahol
a otvoril okno,
nemal by som
na to, ubziknúť
z tej výšky dolu
na zem. Toto
sme sa v červičej
škole vôbec
neučili.

Hugo si znovu prezrel brucho. Prečo si ho stále obzerá? Pretože ho má veľké alebo je hladný? Rozhodol som sa teda, že neprestanem rozprávať, aby som mu tým zahnal myšlienky na jedlo. „Prezrad' mi, čo sa ti páči na Keni?“

Hugo sa posadil. „Ukážem ti to,“ hlesol

a načiahol sa za vyblýskaným

sprievodcom na cesty. Vytiahol

ho z hromady kníh uložených

na podlahe. Otvoril ho.

„Toto je Národná rezervácia

Maasai Mara. Pozri sa na tie rozľahlé

pláne. V tejto kenskej prírodnej rezervácii

žije mnoho zvierat. Také u nás nestretneš.“ Hugo

prelistoval strany s obrázkami levov, slonov, zebier

a pakoní. Zastavil sa až na stránkach s obrázkami

ružových vtákov s tenučkými nohami.

„*Toto*,“ ukázal a dramaticky

pleskol krídlom po stránke,